

at Debatten har styrket dette mit Indtryk, at det, som Flertallet har foreslaaet, er forstandigt og rimeligt. For det første maa jeg gøre opmærksom paa, at de mange omtalte Interesser, som skulde farve og bestemme denne Sag, synes mig i Debattens Løb ganske at være smuldrede hen som afgørende Instanser i Sagen. Fiskeriet og Besejlingen ere borte, og med Hensyn til Landbruget lykkedes det det ærede Medlem fra Slagelse at give saa gode og fyldestgørende Oplysninger, at man fik det Indtryk, at hvis der i denne Sag blev vundet noget paa den ene, blev der samtidig tabt noget paa den anden Side. Ad den Vej kunde det ikke afgøres. Endvidere forekommer det mig, at det var en rigtig Betragtning, der blev gjort gældende, at naar Gevinsten ved hele Foretagendet er saa tvivlsom, som den er, har man ikke Lov til at begaa det Brud paa Tro og Love, som det er overfor det saakaldte Sydparti, nu at ville lukke uden at tage noget Hensyn til, hvad der tidligere er givet Tilsagn om. Herimod indvendte det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich), at her var en force majeure; det er der nok, men ikke til at fremtvinge en bestemt Løsning. Der er en force majeure i den Forstand, at noget maa der gøres, men det, som kan gøres, kan være Hvide Sandes Lukning, men det kan ogsaa være noget andet; og man maa have meget gode Grunde til at vælge en Løsning, som netop er denne, at man bryder Tro og Love. Endvidere har jeg faaet det Indtryk af denne Forhandling, at Konsekvensen af det hele er en saadan, at man ikke tør indlade sig paa den Løsning, som Regeringsforslaget foreslaar. Jeg skal ikke begynde ude i Vandet og gaa til Rørskaar og til Opgrøden og Marsk og saa til Engene og derefter til Agerlandet, som er hele den Trappe, det drejer sig om, men jeg skal nøjes med at paapege, at det gennem Diskussionen er uigendrivelig fastslaaet, at Engene ere bestandig udsatte for den alvorligste Oversvømmelse, der kan være Tale om, og at det, efter at man har udvidet Profildybden fra $3\frac{1}{2}$ til 5 m, synes, som der ogsaa er nogen Fare for det lavere liggende Agerland. Jeg kunde have Lyst til uden derfor at trække Tiden ud ved nogle Tal at give et eneste Eksempel paa, hvilke Farer der er for Oversvømmelser i Fjorden. Hvis Havet en Dag staar 2 m over Fjorden, er Forholdet ifølge Vandbygningsvæsenets Beregning det, at der i hver eneste Time strømmer saa meget Vand ind, at det stiger 1 cm

for hver m; d. v. s., naar Havet har 2 m Højde over Fjorden, saa stiger Vandstanden i Fjorden med 2 cm. i Timen I et Døgn — og saa længe kan en Storm sagtens være — stiger den altsaa med 48 cm, og i 2 Døgn — og mindst saa længe varer en Storm i Almindelighed — stiger den med 96 cm, eller saa nær 1 m. Det vil sige, at i Løbet af 2 Døgn kan der, hvis Havet stadig er 2 m over Fjorden, med Lethed tilvebringes en Stigning af 3 Fod inde i Fjorden. Det er disse Oversvømmelser, jeg ikke kan lade være at se paa som — hvad skal jeg kalde det — noget saa sandsynligt, selv med det indsnævrede Løb, at jeg finder, man har en Forpligtelse til at være varsom dermed. Jeg har ganske set bort fra det usikre, som ingen absolut har turdet afvise, at Katastrofer skulde kunne indtræde, de kunne komme i den Form, at endogsaa Tangen kan blive oversvømmet, saa kan naturligvis intet hjælpe, men selv om den ikke bliver oversvømmet, er det maaske nok tænkeligt, at Værket kan blive oversvømmet, og saa have vi Katastrofen, saa hjælper Værket ikke; derimod kan Nymindegab altid hjælpe, undtagen hvor ligefrem Tangen selv bliver oversvømmet. Endelig forekommer det mig, at vi fra vor Side have Ret i at sige, at vi ville ikke indlade os paa et Foretagende, hvis Udstrækning i Millioner vi i dette Øjeblik overhovedet ikke kunne overskue. Man har i Aften søgt at begrænse denne Risiko, men det er ganske mislykkedes. Den højtærede Minister gav et Tilsagn, men maa jeg spørge: Hvem binder dette Tilsagn? Binder det Partiet? Binder det Rigsdagen? Binder det andre end Ministeren selv som hæderlig Mand? Er der overhovedet nogen Garanti for, at denne Sag ikke om et Aar, eventuelt med en anden Minister — det skal ikke være nogen Spaadom — kan tages op paa et ganske frit Grundlag? Men saa kan jeg ikke begribe, at det ærede Medlem fra Nykøbing (Philipsen) føler sig tilfreds med Ministerens Svar, for der er ingen Realitet naaet, vi kunne begynde forfra paa Sagen, naar det skal være.

Endvidere forekommer det mig, at vi have haft Ret i den Betragtning, som jeg ogsaa synes har haft nogen og ikke ringe Vægt her i Salen, at nu er Forsøgenes Tid omme, nu maa man komme til stabile Forhold af den Grund, at der kan ikke skaffes nogen for alle Parter tilfredsstillende Løsning, og derfor maa der skaffes de Forhold til Veje, at enhver kan beregne, hvor han staar, og hvilke Erhverv han kan grundlægge. Og som syvende og sidste Betragt-